

ВОБРАЗНАЕ СЛОВА “ЗОРКІ СПАГАДЫ” РЫГОРА БАРАДУЛІНА

Рыгора Барадуліна не стала ў 2014 годзе... “Зорка спагады”* ўзышла на небасхіле яго жыцця, каб асвятляць прастору нашага існавання любоўю, дабрынёй, мудрасцю. Перачытваючы яшчэ раз старонкі гэтага паэтычнага зборніка, пераконваешся ў тым, што таленавітыя (а пра Рыгора Барадуліна можна і варта сказаць – геніяльныя) людзі ніколі не старэюць душою – гэта пра духоўны складнік асобы, а калі пра фізічны і духоўны адначасова, то яны, такія творцы, “былі, ёсць, будуць”. Былі, ёсць і будуць з намі іх думкі, словы, учынкi, якія супакояць яшчэ не адну душу, прывядуць яе да адраджэння... Лёгка адраджацца разам з кнігай, з людзьмі, роднымі не толькі па крыві, але і па духу; а найлягчэй адраджацца з Богам у сэрцы, з вераю... Кожны выбірае свой шлях... У Рыгора Барадуліна – шлях спагады, веры ва Усявышняга, шлях любові і кахання...

Аналіз фактычнага матэрыялу сведчыць, што аснову маўленчай вобразнай структуры зборніка складаюць лексічныя вобразныя сродкі – найперш метафара (Рыгора Барадуліна якраз і называюць непераўздызеным майстрам гэтага тропа, аўтар стварае аказіянальныя яго разнавіднасці рознага структурна-граматычнага характару), а таксама параўнанне, эпітэт, перыфраза. Што да сінтаксічнага маўленчага ўзроўню, то ён больш сціплы: сустракаюцца антытэза, анафара, стык, эліпс, аднародныя члены сказа і інш.

Увесь свет, усе вобразы паўстаюць праз прызму пачуццяў аўтара, яго бачання: ён апявае, абагаўляе жанчыну, яна паўстае ў розных абліччах – спадарыні, княгіні, босай знічкі, гаспадыні, арыстакраткі, актрысы... Жанчына розная ў сваіх праяўленнях, але відавочна адно: якой бы яна ні была, яна не перастае захапляць яго, мужчыну, свайёй прыгажосцю, загадкавасцю, той прыцягальнасцю, якая робіць мужчыну шчаслівым, узнёслым, летуценным, чулым і чулівым: *Я Вас гукаў, і голас мой змаўкаў / Перад красой, нябачанай вякамі, / Ішоў за Вамі ценем – цень знікаў, / І словы захаплення замаўкалі.*

Метафара валодае той выразнасцю, якая дакладна і ў той жа час вобразна, асабліва калі мае лаканічную структуру і складаецца са спалучэння двух назоўнікаў (назоўнікавы тып тропа) ці назоўніка і дзеяслова (дзеяслоўны від), адлюстроўвае адносіны аўтара да жанчыны:

*Над соннам гледачоў вы светла панавалі; Сму-
га тугі ў душы не растае, / І новы ганах чую
крокі рання; Вы распалілі вогнішча ўва мне, /
Яно гарыць, і я ў ім дагараю; Я дагару, пагас-
нуць дні мае, / Ды не пагасне вогнішча кахан-
ня; Зорка босая ішла па расе, / І сляды яе не ас-
тывалі, / І вятры слугавалі красе, / Халады
ад яе адставалі; Як страшна мне не ўбачыць
болей вочы, / У якіх плывуць хмурынкі даўніх
дзён; І сорам Ваш дзявочы і жаночы / Разгубле-
насць маю бярэ ў палон; Мне Вашага паўсло-
ва дастаткова, / Каб я згубіў развагу і спакой;
Кілімы ўдзячнасці сцялю пад ногі, / Шлю рэха
радасці ісці наўзбоч; Рака тугі цякла, і ўсё кру-
цеў / З агеньчыкам малёбы чакання бераг; За
Вамі йшоў, і Вы мяне вялі / Па сцёжках распачы
і ўратавання.*

Фактычны матэрыял дае магчымасць сцвярджаць, што рады і назоўнікавай, і дзеяслоўнай метафар можна яшчэ доўжыць, паколькі менавіта гэты троп – той вобразны сродак, які складае адметнасць аўтарскага ідыястылю. Прычым самы актыўны тып метафарычнага пераносу – у назоўнікавым тыпе: перанясенне назваў і адпаведна магчымасцей, уласцівасцей з неадушаўлёных прадметаў на неадушаўлёныя: *Звіняць майго адчаю ланцугі; Хто толькі думкаю аб Вас жы-
вы / І на крыжы міласці ўкрыжаваны; Стаялі Вы
ля ганку небакраю; Так веташок праз аблачы-
наў нераць / Трымценнем нерастрачаным дры-
жыць; Ля абначэлай чарады / Маіх гадоў; Пад
аблачынай праліўной / Маёй гаркоты і марко-
ты; Лісцё надзеі ападае, у дзеяслоўным – пера-
нясенне назваў дзеянняў адушаўлёных прадме-
таў на неадушаўлёныя: Лёс мяне сцёжкамі радас-
ці вёў; Цяпер азябла цемра галадае; Блаславіла
Мілавіца час, / Каб палацу ішчасцем засяліцца;
Сподзеў любіць грэцца ля вагню, / Што з нябёс
абнізіўся на долы, / Навальніца ўчыце цішыню, /
Сам сябе суцішыць сум вясёлы; Зоркі нашыя ў
небе без нас / Шчырасцю незямной пакляліся;
Цябе баіцца першае спатканне, / Яно здалёку
да мяне прыйшло; Апошняя хвіліна дарагая /
Нам дазваляе ўсё дагаварыць. Як відаць, пры-
ведзеныя тропы маюць традыцыйную форму і
аказіянальны змест, вызначаюцца дасканаласцю
пры адлюстраванні стану лірычнага героя, аўта-
ра. Дзеяслоўная метафара праз рух (праз пера-
нясенне ўласцівасцяў з “жывога” на “нежывое”) стварае не толькі дынамізм апісанага. “Адухаў-
ляючы” пачуцці, паэт стварае чароўны свет, у
якім жыве не толькі ЯНА – спадарыня, арыста-*

* Барадулін, Р. Зорка спагады : Рамансы / Р. Барадулін. – Мінск : Ковчег, 2000. – 36 с.

кратка, княгіня, зорка босая, – але і Сум, Спо-
дзеў, Лёс, Жарсць, Смутак, Спагада, Страх, Туга,
Успамін, Адчай, Хвіліна, Самота, Лагода, Мар-
кота, Журба (вялікая літара, абраная намі для
графічнага афармлення прыведзеных слоў, пад-
крэслівае не толькі важнасць гэтых паняццяў і
пачуццяў, але і тое, што чалавек жывы, пакуль
жывая душа яго, жывыя яго пачуцці, а разгор-
нутыя аўтарскія метафары тады можна кваліфі-
каваць як увасабленні): *Ды я дапраўды знелюбеў
мане, / Яна Вам змоўцу выдала з ахвотай; Яшчэ
не надрасло маё каханне, / Яно яшчэ разгубіцца
ў жыцці; Заручаць нас у небе жаўрукі, / І срэбны
ложак нам засцелюць хвоі; Ішла над ціхім лесам
поўня, / Расы чакалі верасы.* Відавочна, што
вобразна-лексічная дамінанта метафарычнага
рада – ужыванне абстрактных назоўнікаў: па-
чуцці авалодваюць лірычным героем, змяняюць
яго настрой, стан (дамінуе пачуццё суму, шэ-
раг назоўнікаў утвараюць адпаведны сінаніміч-
ны рад – сум, смутак, туга, самота, маркота,
журба).

Глыбіню пачуцця, узрушанасць стану аўта-
ра з асаблівай выразнасцю дэманструюць тыя
метафары, якія маюць гіпербалізаваны змест:
*Мне не хапае Вашай цішыні, / Ёйкой чуваць, як
вейка ападае; Ад рэўнасці да Вас сябе губляла
мэта, / І рэкі ўсе назад да Ваших ног цяклі.*

У маўленчым кантэксце “Зоркі спагады” асаб-
лівай выразнасцю валодаюць эпітэты. Рыгор Ба-
радулін – майстра дэталі, штрыха, кожнае сло-
ва яго паэтычнага радка невыпадковае, а тым
больш эпітэт. Лаканічны, “кароценькі” мазок
пэндзлем – і ўзнікае вобраз дакладны, аб’ёмны:
*Мой цень туляўся ля бязгнёздых дрэў, / Свят-
куючы сваёй самоты ўгодкі...* Глыбіня пачу-
цця і думкі, выказаная ў метафарычным выразе
“*цень туляўся, ... святкуючы сваёй самоты ўгод-
кі*”, праяўляецца праз эпітэт *бязгнёздыя* (дрэ-
вы), менавіта эпітэт адлюстроўвае адсутнасць
надзеі на ўзаемнасць пачуццяў. Дрэвы, на якіх
ёсць гнёзды, – гэта дрэвы, на якіх можа быць
жыццё, а птушыныя галасы – сама прыгажосць
жыцця, яе не хапае самоце пустога, бязгнёздага
дрэва. Метафара, аздобленая гукапісам – паўтор
свісцячых звонкіх і глухіх зычных [з], [ц’], [с],
[с’], – якраз і ўзмацняе малюнак ціхай безгало-
сай самоты. Сапраўды, ні птушыных галасоў, ні
ветру, толькі чаканне “зоркі спагады” над садам
жыцця.

Кожнаму з эпітэтаў (а яны, як правіла, аказія-
нальныя) уласціва вобразная дакладнасць: з ад-
наго боку, гэты троп у паэтычным кантэксце
Р. Барадзіна – вобразны прыметнік, дзеепры-
метнік, дзеепрыметны зварот, спалучэнне слоў
ад’ектыўнага характару, з другога боку, ён сэнса-
ва адназначны, з глыбокім падтэкстам: *гарачыя*

*воплескі, самотная душа, надзея кволая, весна-
вая мроя, спрадвечнае слова, патайное вяселле,
велькоднае святло; знявераны свет, зачараваная
вада, заснежаная галава; плылі ракой, разводдзем
разгайданай, я Вас гукаў і голас мой змаўкаў пе-
рад красой, нябачанай вякамі; я Вас праводжу, як
праводзяць ноч, сцягнелую ад жарсці і знямогі.*

Аналізаваным вершам уласціва ўжыванне ў
суседніх радках (як правіла, гэта адзін складаны
сказ) двух рознаструктурных эпітэтаў: *З крыніцы
свойскай жаўрука паіў, / Каб ён звінеў над спраў-
джанымі снамі; Смяецца рэдка лёс-айчым, / З
чужой бяды ён кпіць ахвочы; Збянтэжыць можа
твой спякотны смех / Маю непрашапаную
пашану; Чаму цябе няма са мною / Ля абначэлай
чарады, / Пад аблачынай праліўною?*

Даволі рэдкая з’ява ў паэтычным кантэкс-
це (часцей ужываецца ў праяўным) – стыліс-
тычны прыём канцэнтрацыі прыметнікаў, калі
амаль кожная ўзгаданая ў тэксце з’ява ці прад-
мет маюць пры сабе вобразныя і нявобразныя
азначэнні-апісанні. У вершаваным радку Р. Ба-
радуліна названы моўны прыём рэдкаўжываль-
ны: *Зорка босая йшла ў тумане / Кладкай зябкай
над хітрай вадою; І перасмягламу з глыбокай
чашы / Ваду зачараваную не піць.* Шматлікія
эпітэты, як дакладныя, так і метафарычныя, ро-
бляць лёгкаўяўляльным паэтычны свет аўтара, а
яго пачуцці яскравымі, недвухсэнсоўнымі.

Вобразнае азначэнне ў мове вершаў Р. Ба-
радуліна – актыўны структурны кампанент мета-
фары, якая і сама выступае адным з актыўных
стылеўтваральных сродкаў. Метафара без эпі-
тэта мела б сэнсавую недакладнасць (пры якой
заўсёды відавочны схематызм вобразаў), эма-
цыянальную незавершанасць (што вядзе да
зніжэння эстэтычнай вартасці твора).

Арыгінальны троп вершаванай мовы Р. Ба-
радуліна – *параўнанне*. Гэты вобразны сродак
дэталізуе малюнак, выяўляе самыя тонкія эма-
цыянальныя нюансы аўтарскага пачуцця: *Мы не
сустрэнемся – як вастравы, / Спагады зорка не
ўзышла над намі; Сябе, як той агонь патухлы,
грэю, / Лаўлю з трывогай кожны сумны ўздох.*

Свае шчырыя пачуцці аўтар перадае, як
правіла, у тропях, якія маюць традыцыйную
злучнікавую структуру, прычым аб’ект і прадмет
супастаўлення звязваюцца найчасцей злучнікамі
як. Фактычны матэрыял сведчыць, што паводле
граматычнага выражэння прадуктыўны злучні-
кавы тып параўнання вызначаецца разнастай-
насцю: субстантыўны від (*Вы долам, як нябё-
самі ідзяць, / Каб у прыгнечанай душы світала;*
*А Вы, як суверэнная дзяржава; А мы, як човен
з хваляю, / Адзін другога даганяем; Пані трош-
кі ў гадах, вочы быццам ліхтарні*), ад’ектыўны
(*І Вы прыходзілі парою ў сны, / Далёкая, як зор-*

ка трапяткая; А Вы, як радасць маладая; Ты недасяжная, як вышыня, / Арыстакратка кахання; вербальны (Як той бяздушыны вецер, я п'янеў, / І быў зялёны ў сваім наіве; І радуецца, як дзіця, жыццё, / Што на зямлю лагода завітала; Лічыў, як вёрсты, небасхілы; Я да цябе хачу ляцець, як снег).

Другі тып параўнання выражаецца творным склонам назоўніка (творны параўнання), мае бяззлучнікавую структуру, а значыць, лаканічную форму, прыдатную для паэтычных твораў: *Няйначай быць у космасе кахання / Пылінкай дробнай давядзецца мне; Ішоў за Вамі ценем – цень знікаў; Былі маёй зялёнаю вясной, / Вясёлаю бярэзінай у полі; Мы ў ночы той былі адны / Начлежнікамі летуцення.*

Прыведзены матэрыял сведчыць, што структурна сціслы від тропа з'яўляецца кампанентам такога вобразнага сродку, як метафара; гэта ўзмацняе вобразнасць і экспрэсіўнасць радка. Сціслая форма абодвух тропаў, іх багаты змест дэманструюць адметнасць аўтарскага ідыястылю: *Як на шалях, маўчыць і пяшчота былая, / Здрада цёмных начэй і спагада завей; Нясмелае, як першае каханне, / Світанне будзе слухаць цішыню.*

Чытачу лёгка ўявіць вобраз шалю: на вагах здрада і спагада, вагаецца пяшчота... Вырашаецца лёс: якім будзе працяг пачуцця і ці будзе працяг... Світанне, у сваю чаргу, ва ўяўленні аўтара жывое, яно рухомае, нясмелае, як чыстае першае пачуццё – каханне, якое слухае цішу і сустракае дзень.

У сістэме вобразна-выяўленчых сродкаў “Зоркі спагады” рэдкаўжывальны, але надзвычай яскравы такі троп, як **перыфраза**. Ён уяўляе сабой апісальны выраз пераносна-вобразнага ўжывання, сінанімічны, як правіла, назоўніку (назоўнікавы тып перыфразы), такія выразы замяняюць назоўнікі:

адусаўлёныя – сам лірычны герой і жанчына, прадмет яго захаплення: *Актрыса – суперніца жыцця; Ты – беларуска, ты – нашых краёў, / Арыстакратка кахання; Я прашуся ў парабкі да Вас, / Гаспадыня зорнага палаца; Княгіня хараства, / Я верны Ваш халоп, / Капрызаў Ваших неадступны лёкай; Баюся страціць Вас і пастарэць, / Мая вясна і лета, / Ручны жаўрук даўно жыве ў блакіце; Я прашуся ў парабкі да Вас, / Гаспадыня зорнага палаца.*

неадушаўлёныя: *І агонь – пасаг ад бліскавіцы; Самота – беспрасветная цямніца.*

Экспрэсіўны сінтаксіс паэтычнага маўлення Р. Барадуліна ў маўленні “Зоркі спагады” вызначаецца невялікай разнастайнасцю стылістычных фігур, але іх сэнсавое напаўненне – глыбокае, што стварае маўленчую гармонію радка і выяўляе той паэтычны стан душы, які дазволіў

паэту намаляваць высокамастацкія вобразы, недвухсэнсоўныя і запамінальныя. Верш, упарадкаваны з дапамогай сінтаксічных прыёмаў, заўсёды лёгка ўспрымаецца. Напоўнены глыбокім сэнсам і падтэкстам, ён варты запамінання і цытавання; да многіх радкоў хочацца вяртацца: *Мы ведалі, што мы былі / І верылі, што будзем доўга; Быць Вашым вестуном хацеў, / А Вы не блаславілі крылы; Зорка босая йшла па зямлі, / Я хацеў ёй купіць чаравічкі...*

Паэтычнаму ідыястылю Рыгора Барадуліна ўласцівы таксама прыёмы, заснаваныя на **паўторах** адзінак розных моўных узроўняў – гукаў, слоў, словазлучэнняў, сказаў. Калі аналізаваць сінтаксічны ўзровень, то найбольш прадуктыўныя ў паэтычным кантэксце “Зоркі...” – сам паўтор слоў як самастойная фігура, анафара, антытэза. Дваіны і шматразовы паўтор розных часцін мовы ў той самай форме, паўтор слова ў розных формах, таўталагічны паўтор роднасных слоў складаюць адметнасць аўтарскага маўлення, выяўляючы ступень праяўлення пачуцця паэта, а не колькасныя характарыстыкі з'яў, паняццяў, дзеянняў: *Успомніце хоць раз таго забытага, / Што незабытна помніць толькі Вас; Успомніце хоць раз таго парыўнага, / Што парываўся ўкрасці Ваш давер; Успомніце хоць раз свайго няпершага, / Якому першай засталіся Вы; Так зноў грахоў байца пакаянне, / Байца цемры смелае святло; Быў добры першы гром і першы гней, / І першы след на нескранутай ніве; Мне б толькі не забыцца Вас забыць, / Забыць і вочы Вашы, й рукі Вашы; Дазвольце слухаць Вас, дазвольце бачыць, / Дазвольце не спяшацца ў пятлю. Як вядома, паўтор таго самага слова ў розных граматычных формах кваліфікуецца як стылістычная фігура – **паліптот** (Вас – Вашы, забыць – забыцца).*

На паўторы заснаваны таксама **анафара** і **эпіфара**. Адзінапачатак найбольш прадуктыўны ў “Зорцы...”, ён выяўляе адметнасць ідыястылю паэта. Так, паўтараюцца радкі / сказы / словы (службовыя ці часцей знамянальныя) / словаспалучэнні: *Спадарыня, мне сумна аднаму, / Спадарыня, мне аднаму сцюдзёна; Спадарыня, дазвольце не маўчаць, / Спадарыня, дазвольце запытацца.*

Менш актыўныя стылістычныя прыёмы, заснаваныя на паўторы, у “Зорцы спагады...” – **кампазіцыйны стык** і **падхват**: *Бяз Вас мяне няма, / няма мяне, / Апаленага Вашаю пяшчотай; Нам дазваляе нашае расстанне / Расстацца сёння, ды не назаўжды. Лірычны герой у адчаі: няма яго, няма без яе (пра адчай гаворыць паўтор-стык), але праз падхват – паўтор роднасных слоў у сумежных радках – гучыць надзея: не назаўжды расстанне, хоць расстацца і давалося!*

Паўторы слоў з адным каранем ці формаў тых самых слоў, што адбываюцца ў выніку іх сутыкнення ў невялікім вершакантэксце, дэманструюць аўтарскую “віртуознасць” словаўжывання: вельмі важна праз паўторы не збядніць мову, не “збіцца” ў стылістычныя памылкі. У маўленні “Зоркі спагады”, наадварот, з дапамогай лексічных і сінтаксічных паўтораў выяўляецца глыбіня пачуцця аўтара / лірычнага героя, яшчэ адна магчымасць раскрыцця светаўспрымання праз словаўжыванне.

Глыбіня думкі, пачуцця праяўляецца праз супастаўленне тых з’яў і паняццяў, што названыя словамі антанімічнага зместу; праз аўтарскія прыёмы кантрасту – антытэзу, структурныя кампаненты якой моўныя і маўленчыя / кантэкстуальныя антонімы, – адчуваецца, што паэт кожны сюжэт, кожную апісаную сітуацыю перажывае ўласным сэрцам, пражывае кожнае ўзгаданнае імгненне. Такая шчырасць не пакідае чытача абьякавым: *Вы мне жыццём і забыццём былі, / І першым, і апошнім спадзяваннем; Вясновы дзень быў радасцю даўгі / Ды скарацеў, зрабіўшыся зімовым; А каму куму, / Каму дзве кумы, / Каму дзве кумы, / Каму зорны шлях. / Каму перуны; Клапаціцца, каб агонь не згас, – / Незямная і зямная праца; Я Вашым смуткам быць хацеў, / А Вы са смехам сябравалі; То набліжаемся, то далеем, / Вітаемся за неба краем; То хваля лапчыца, то юшыца, / А човен хвалю працінае. / То завіруша неба рушыца, / То цешыць цішыня начная; Я Вас чакаў з вясны да зімы.*

Зварот як стылістычная фігура праяўляе сябе ў паэтычнай размове аўтара / лірычнага героя з тым, што ў граматыцы лічыцца нежывым, выражаецца абстрактнымі назоўнікамі. Аднак для аўтара ўзгаданыя рэаліі самыя жывыя: *Прашу цябе вяльможна, развітанне, / Не падганяй, шляхі не караці; Зоркі нашыя, толькі б не згас / Позірк ваш і ўначы, і ў блакіце!*

Прадуктыўны сродак стварэння эmfатычнай інтанацыі – эліпсіс, стылістычная фігура,

заснаваная на наўмысным пропуску слоў, якія лёгка аднавіць з кантэксту ці самому ўявіць іх у залежнасці ад зместу выказвання; фігура мае поліфункцыянальны характар: *Табой назвалася яна – / Чыя мана, чыя віна...; Не ведаю – ці будзеце яшчэ, / Ды дзякуй, што былі і што кахалі; Усё пад небам – варажба, / Усіх прымае свет ваража.* Паўза паміж часткамі выказвання не сімвалізуе маўчанне: паэт ці то ў роздуме, ці то пад уражаннем ад прыгажосці або іншых пачуццяў і думак.

Аднародныя члены сказа як сродак узмацнення экспрэсіі сінтаксічнага ўзроўню не толькі ствараюць упарадкаванасць структуры радка, але і выяўляюць разнастайнасць жыццёвых з’яў, рэалій, а таксама ўзрушанасць аўтарскага настрою: *Я да цябе лячу, імчу, плыву / У апантаных мроях, снах бяссонных; Вы мне жыццём і забыццём былі, / І першым, і апошнім спадзяваннем; І зараз у маркоце і трывозе / Хацеў бы ў ранні шлях падацца зноў.*

Паэтычны свет Рыгора Барадуліна намаляваны пачуццямі шчырасці, кахання, любові, захаплення жаночай прыгажосцю; гэты свет непаўторны, кантрасны, недвухсэнсоўны, лірычны. Высокамастацкія, эстэтычна вартасныя вобразы раскрываюцца менавіта з дапамогай тропай – метафар, эпітэтаў, параўнанняў і, безумоўна, стылістычных фігур – антытэзы, анафары, эліпса і інш. Багаты фактычны матэрыял сведчыць, што ў прааналізаваных вершарадках спагадлівай зоркі дамінуе іх аказіянальная разнавіднасць, што яшчэ раз пацвярджае ўжо выказаную думку пра арыгінальнасць таленту знакамітага паэта, які *быў, ёсць, будзе*. Зоркі, запаленыя ў нябёсах, у сэрцах гэтых ж незгасальных, як вечныя пачуцці – дабрыня, любоў, спагада.

Алена БАГАМОЛАВА,
кандыдат філалагічных навук, дацэнт,
прафесар кафедры беларускай філалогіі
і сусветнай літаратуры
БДУ культуры і мастацтваў.

Лінгвістычны досвед

КВЯТАСТЫ, КВЯЦІСТЫ

Квятасты касцюмчык на ім, кофточка з кароткімі рукавамі, шорцікі (Полымя, 2010, № 5, с. 80). Акадэмічныя слоўнікі фіксуюць толькі *квяцісты* ‘з узорам у кветкі’. Слова *квятасты* ўтвора “Пакланіся любові” знамага беларускага пісьменніка Уладзіміра Ліпскага мае аналагічнае значэнне, толькі словаўтваральны сродак тут іншы – суфікс *-аст*. Вытворных з *-аст* у мове шмат: *вушасты, галінасты, грывасты, губас-*

ты, дзюбасты, лычасты, языкасты... Як бачым, наватвор *квятасты* – натуральны дэрыват ад асновы *квет-* (*квят-*), ён здатны папоўніць сінаніміку роднай мовы. Знаходзім гэтае слова і ў “Вялікім слоўніку беларускай мовы” Ф. Піскунова (2012, с. 435).

Павел СЦЯЦКО,
доктар філалагічных навук.

Аўтар ахвярае ганарар на развіццё часопіса.